

МАЛИ ЗИДАР

Зграда стоји на Топчилерском брду, извојена од суседа са четири стране; око ње прилично крезуба ограда од некадашњих лепих дашчица; у дворишту посвуда, јака кестемова дрвета, неколико топола у виду сасвим правилног квадрата, и у средини врло нисок ^{сори} по земљи необична, под сунцем шарена трава. Зграда је издржала ратове, и била у току времена свашта: надлештво, војничка кујна, ~~нека~~ ^{која} ~~која~~ ^{која} станови, "пуста кућурина"; а ~~пис~~ ^{не} ослобођења служица је као дневно станиште групи дрводеља који су стругали и гребли до миле воље, па као ~~коначиште~~ ^{младићима} са некога курса. Нико од станара није кућу неговвао! а ратови чинили своје. Две угла у приземљу су била сасвим разваљена; у свима прозорима на спрату дрвени оквири су се љуљали и претити да испадну; сви зидови избушени, и негде и пробушени, и сви обускани, жељни чепа и кречног млека. Врти коров, копитњак, уселио се у сваку рану. — Пуста кућурина! докле ће тако! — замерају суседи, али нико не прилази да што поправи. Као свака усамљена руина, кућа је имала и лепота. Један велики зид са увек затвореним прозорима гледао је на запад, и учествовао у чувеном београдском заласку сунца: доконом, постепеном, са сваки час другим бојама и температурма. Кад је запазак првен, зид се запали јаком жутом бојом, са безбројем бело усијаним мрљама ~~које~~ ^{које} се преливају као калифа. Кад уз смиреј дува ветар, дрма и врти пишће на тополма, и дрвета су сад сасвим сребрно бела, сад сасвим тамно зелена. Птице су навиру, и има их хор и оркестар. Кос један, кад му дође занос, избаца и по двадесетак својих мелодичних, лудих звиждука — цар у пустој башти!

Па су у овенаше дане рада и отицања свега оштећенога од пропасти ^и нечије очи виделе да се ту са нешто јачим крпежем може учинити чудо. Једнога дана, ^и врхине ^и искачене, метеж око куће. Два камиона ^и коладоста људи, довлаче, стоварују, слажу материјал и алат: цигле, песак, креч, корито за малтер, три врсте пествица, даске, дирекције ^и и ^и клампе ^и ужета ^и чекиње ^и мешалке ^и равналке. Између људи се провлачи, хитро скануће, једнако полусагнуто, један момчић, или боље дечко, који скоро љуто ^и руши ^и којекмо набаване ствари и реди их друкчије. Као неки будући архитекта, симетрише, комбинује, прави између гомила путаке,

српом из своје торбе их чисти, од траве. Над су се копа^у возари разишли, дечко је још дуго остао, ~~све~~ док није начинио управо узорно рашиште.

— Но, хвала богу! — некако надзорнички олише^и рентијер. — Све на готово! колико док зора сване, кренуће рад... што јест, јест, ваља признати...

— Кад се изврше оправке, и кућа светло обоји, биће ~~просто~~ дивота; избиће и стил. Погледајте добро: потсећа на чепу приморску кућу у Бо^и ни. Кров ~~на~~рогљеве, и на^инад горње ~~о~~сале мансардна собина са својим кровом, јака стреја, а онај балкончић на јужној страни, ~~прости~~ са позорнице, Ромео и Јулија, развлачи усме бивши професор књижевности, давно већ поседник виле и пчелињака.

сутрадан, тишина. — Наша поста! Довукли грађу, и сад ^уоправљај се сама, кућо! Ајд, ајд, док развацина^ине прогута све што ће донесе^ио! — изашао је прел ~~кућу~~ своју вичу да ослушне, рентијер.

Дан после првога дана: тишина. Над боље погледаше ~~и~~ преко ограде, један разваљен ^иу^ио^и оправљен и суши се, други се ради, а крај корита стоји и меша ^имладић, дечко, нема га ^ипачи^ина човека, сам самцит, изгледа.

— Хеј! хеј, мали зидар! а где ти је друштво?

— Сам радим — одговара мирно и учтиво де^ичак.

— Како побогу сам? То је ^ипосао и посао. Скепу ко ће ~~и~~ начинити.

дечко се насмеши, упре прстом у једну страну груди — без речи.

— Ама ко ће ти долавати што треба?

дечко се опет насмеши, и упре прстом, мало перетски и кокетно, у другу страну груди — без речи.

— Олакше си?

— Окоп Зајечар.

— Хо, шта још неће бити у ово наше ~~д~~б^ие! Дете зида, ~~и~~ ~~и~~ ~~и~~ Ваља ћемо доживети да један човек ^инази^ила ^ицелу кућу...

— Море, — долаје сељак који је догнао дрва ^ина^ипролају и застао и он — море, свашта је већ било у народу и пре. Мој комшија Марка и његова дара озидаше сами кућу. Да^иву ^ина^иживи, ноћу, крај месене или свеће, ^исла^ижи-мажи, ~~и~~ ~~и~~ ~~и~~ слажи-мажи, полигоше кућу.

— Ма то ти је сељачки кућерак, кров руком да дома^иши...

- E, evo ti sad jednospratnika, i dete ће joј se popeti na krov, i dete ће opraviti sve spolja i iznutra! E, e, sećaće!...

Селаче. Имаће му највише петнаестак година, до-
старакрљжао, омачен, изгледа као шегрче, само је за шегрта сувише^и озбиљан и ћутљив, па зато и није шегрт. Одевен, као обично селаци-мајстори: помешано селачко и варошко; али ципеле има^и добре; чак му мало и сметају, ~~који хтеде да се~~^{пешко да се}. Плав је, белокож, малчише пегав, округлих очију и ^анагла^а упереног погледа. Кад је упро поглед у дебелог рентијера, који је дошао да га гледа како ради — рентијер ~~ко~~ као хтеде да се наљути, па онда, самоуверен увек, поче ~~гласно~~ да се смеје, тако самоуверено ^{и скочи,} да му јепанан од сата~~а~~ по трбуху просто галопирао. ^и Коса^и мацпога зидара^и ~~и~~ па^и је ^{сн}мо^ића, доста бујна, пажљиво увучена под шапку од новинске хартије.

— хеј, мачи зидар! донећу ти данас ручак, нешто топло да поједеш...
гле, имаш кера!... ух, колики је, биће ти до струке. Ако, ако, бар ниси сасвим сав...
донећу нешто и за кера — вели тета Раја која има два сина близанца, два шегрта.

Мачи зидар се насмеши, погледа добро у та^а та кају, па у псето, и рече тихо, али важно:

— И тај си работи...

Псето снажно, младо, светле здраве длаке, сиве као мокра ~~и~~
глина. Над смири реп, и уочи поглед у газду, изгледа као лепа скулптура. Очију
п^ес опасно озбиљне; гром у њима спава. Хола по трави нечујно. Сваки час дох^и
ва^и у зубе што му лачко даде, и, по прсту газдином, зна где треба ^{сави} да спусти. А
кад је дошло до грађења скелине — право позориште. Пас полупире и држи, а ма^и
зидар примиче, стеже, укуцава. Кад је почео рад на скети, лепа при огредаи прост^о
вриште од радости и смеја. Шест зидарских ногу плету се, пењу, прескачу рупе
без грешке. И носе ствари горе и газда^и његов пас. Обојица^и у устима пас на ~~и~~
леђима, мали зидар у рукама, на раменима, у кешаји коју је ^{пошито} ~~савио~~ ^{пуну, савио, и с обе} ~~савио~~ ^{и с обе} страхе накоп-
чао о копче при бедрима.

— Море, ^т~~вај~~ Тито! — говори једна жена а развукла уста ~~и~~ ^и задо-

болно ~~двоје~~ од ува до ува. — И пси већ куће зидају и оправљају!.. Вела, ако сад не процветамо, никада и нећемо!..

А много ћуте и мали зидар и пас. Пас понекад проба — као
оно у радио апарату — да скикне, кефне, лане, звижне, неколико разних почетака.

је дуг, љуска ~~му~~ на шипели млогог зидара, а реп брзо-брзо нешто пише. Пише, ~~и~~
док га дечко не помичује и не заустави. Значи, прочитао је захвалност.

По ручку, под дрво, да се мало придремне.. Сунне па
ра броз младо пролећење лишће; понакад их баџ добро задије, али њима то не сме-
та. Дубока тишина. Пас, ~~то~~^у у сну, ко зна какав сукоб ~~сукоба~~^{ослуша} ићи ~~и~~^{демо} ки междан ~~и~~
из недељних дана кад се не ради — тек грмне из пуне гусе — јавља ~~та~~^{се} догађа
Мали зидар отвори очи, продрма пса, дигне прст и ускоро опет дремају два дру-

Дошао први мај, те године у суботњи дан, а затим ~~пето~~
ускршња недеља, дакле два дана одмора. Тата ~~ка~~јини шегртићи су код куће. ~~Нара~~^и
но, спремају се на параду, зову и мајку. Мајка ће остати код куће да зготови
добар ручак, да скува и умеси за два празнична дана.

— Колико ми је жао што мали зидар неће бити овде и данас ~~и~~
ни сутра... А кућа, јесте ли је видели? Већ је и окречена с једне стране, сад
префарбава балкон. Ћудо од детета!

[illegible]

Пас је оптрчао једног трипутача по дворишту, па се
вратио на своје место. Тада га чврсто загрли неко чини кад ~~кад~~^{му не дајући доволно} ~~такође~~^{чији} ~~такође~~^{чији} ~~такође~~^{чији}
~~чији~~^{га} рипне и поквари ред. И одједаред, из дубокога дна душе, почете песма. ~~И~~
Свеж, чист глас, и узбуђен од самог почетка. Руменило се просу по дејакову

